

Er det ikke på den baggrund en hån mod menneskene i Danmark, når der er 900.000 uden for, at man siger, at nu skal vi alle sammen arbejde mere, for vi har næsten fuld beskæftigelse?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg synes i og for sig, det er beklageligt, og jeg tror også, at det ud fra hans egne politiske grundsynspunkter vil slå hr. Frank Aaen oven i hovedet overhovedet at bruge den type opstillinger til illustration af noget som helst. Det var noget, som hr. Uffe Ellemann-Jensen gjorde ulyksaligt mange gange i sin tid som oppositionsleder for at demonstrere, at der nok var alt for mange, som godt kunne knokle noget mere, som var hældt over på overførsler.

Det er jo ikke sandt. Det er jo kun en beskedent andel af det tal, som er mennesker, som hr. Frank Aaen og jeg mener kan og bør være i arbejde i en bestemt situation. Og derfor er det faktisk at lægge gift ud for sit eget politiske grundlag og sin egen holdning til velfærdssamfundet at bruge tallene på den måde.

Så jeg vil egentlig bede hr. Frank Aaen om at overveje meget nøje en ekstra gang, om det nu er klogt at gå med på den galej. Nu er hr. Uffe Ellemann-Jensen jo holdt op med at sejle med den galej. Hvorfor pokker starter hr. Frank Aaen så?

Lad os prøve at falde tilbage til det, der er realiteterne. Jo, der er et betydeligt antal mennesker, men det er kun en brøkdel af de 800.000, som er i arbejdsløshedskøen, i bistandssystemet, i dagpengesystemet, som vi skal gøre alt, hvad vi kan for at mobilisere på arbejdsmarkedet med de kræfter, vi måtte have. Der er nogen, vi bør forebygge kommer på førtidspension ved at tilbyde dem job, de kan klare, når de ikke har en fuld arbejdsevne. Alt det går jeg ud fra vi er enige om.

Men det, der er meldingen, er, at selv om alt det lykkes, så vil det danske arbejdsmarked formentlig de næste 5-10 år være karakteriseret ved, at der på den ene halvdel er mere end fuld beskæftigelse. Der er mangel på specialister, særlig uddannede folk i en lang, lang række positioner, og derfor er der også en interesse i, hvordan vi kan fastholde dem lidt længere på arbejdsmarkedet ved at indrette et arbejdsmiljø, der er ordentligt, ved at indrette en seniorpolitik, der er ordentlig, ved at indrette en efterlønsordning, der gør det mere attraktivt at blive lidt længere osv.

Men det er en dødsensfarlig og forkert argumentation at starte dér med de 860.000.

Frank Aaen (EL):

Det er jeg aldeles uenig i. Finansministeren ved lige så godt som alle andre her i Folketinget, at en meget stor del af de mennesker, som er skubbet ud på førtidspension, som er kommet på efterløn, som er kommet på overgangsydelse, som er på andre ordninger, ikke har valgt det frivilligt. De er kommet der, fordi de ikke har kunnet få arbejde. De er kommet der, fordi de har været arbejdsløse i lang tid. De er kommet der, fordi de er nedslidte, og fordi de ikke havde nogen valgmulighed til at blive på arbejdsmarkedet.

Det, jeg synes, er beskæmmende, er, at sådan er situationen i dag, men når regeringen fremlægger en prognose frem til år 2005, så sker der ikke noget fald i antallet af mennesker, der er skubbet ud af arbejdsmarkedet, undtagen det fald, der sker, fordi man nedsætter folkepensionsalderen. Jeg synes, det er beskæmmende, at man ikke engang på så lang sigt har en ambition om, at færre skal være skubbet ud.

Det er det jeg synes er beskæmmende. Og jeg vil gerne bede finansministeren bekræfte, at det er sådan, at det fald, der konstateres frem til år 2005, for 90 pct.'s vedkommende kan henføres til den faldende folkepensionsalder.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det sidste tror jeg faktisk ikke er rigtigt, men jeg har ikke alle tallene her, så det må vi forfølge senere.

Der er en forudsætning i finansredegørelsen om, at frekvensen, andelen af årgange, der går på efterløn, falder med et bedre arbejdsmarked for de ældre og de øvrige ændringer, og der er en forudsætning om, at vi bliver bedre til at forebygge førtidspension.

Men det er jo ikke tænkeligt, at nogen væsentlig del af problemet med mangel på smede og faglærte bygningshåndværkere og civilingeniører, lærere, sygeplejersker, hjemmehjælpere og børnehavepædagoger vil blive løst ved en øget indsats for fleksarbejde – noget af det måske, men ikke nogen meget stor del af det. Det er nogle andre typer flaskehalsproblemer, vi står over for også at skulle håndtere, hvis det ikke skal være en blokade for, at det her samfund både med hensyn til almen velstand og offentlig velfærd kan bevæge sig tilstrækkeligt hurtigt fremad.